

Událost jako model myšlenkový

Když mluvíme (a myslíme, míníme) „událost“, konstituujeme zajisté určitý myšlenkový model, ale musíme mezi jeho vlastnosti vždy započítávat jeho jedinečnost (na což ovšem obvykle zapomínáme). Každá pravá událost je také jedinečná, nejen zařaditelná pod nějaký „genus“ (rod, druh atd.). Tak jako v rámci předmětného myšlení můžeme myslit trojúhelník rovnostranný, pravoúhlý nebo obecný, můžeme podobně mýnit také událost v různých rovinách obecnosti, ale zatímco trojúhelníky nemají žádnou opravdovou jedinečnost (neboť i rovnostranných je nesčetné množství, ačkoliv si jsou naprosto podobné – až na velikost – a jsou tedy do nekonečna opakovatelné). Ve světě skutečných (pravých, ale de facto i všech nepravých) jsoucna platí, že nelze žádná dvě jsoucna do všech důsledků ztotožnit, i když je jejich podobnost třeba obrovská. Proto tak vadí, že v dosavadní tradici pojmového myšlení se zcela abstrahuje ode všech stránek (aspektů, kvalit atd.), charakterizujících zmíněnou jedinečnost. Ta přichází ke slovu pouze tam, kde na abstrakci zapomínáme a máme na mysli a usilovně se snažíme mít na mysli právě jedinečnost a nezaměnitelnost. I v zobecnění tedy musíme na tento aspekt pamatovat.

(Písek, 150913-3.)